

دقت در این عبارت‌ها می‌تواند تصویری روشن از مفهوم عهد و پیمان با امام و حجت زمان به ما ارائه دهد؛ عهد و پیمانی ناگسستنی برای یاری و نصرت امام زمان خود و اطاعت مخلصانه و تا پای جان، از اوامر و نواهی ایشان.

آیا اگر شیعه منتظر در آغاز هر روز، با حضور و توجه، چنین عهد و پیمانی را با امام و مقتدای خود تجدید نماید، هرگز به رکود، ذلت و خواری و ظلم و بی عدالتی تن خواهد داد؟ آیا هرگز حاضر خواهد شد که به رضای مولا و سرور خود بی‌اعتنایی کرده و تن به گناه و معصیت دهد؟ مسلماً خیر.

بدون تردید اگر در جامعه‌ای، چنین فرهنگی حاکم شود و همه تنها در پی رضای امام زمان خود باشند، آن جامعه هرگز دچار بحران فرهنگی، از خودبیگانگی، یأس و نومیدی و انحطاط نخواهد شد. اگر همه شیعیان با همدلی و همراهی دست بیعت و یاری به سوی مولا و سرور خود دراز کرده و بر نصرت ایشان متفق شوند دیری نخواهد پایید که فرج مولایشان را درك نموده و برای همیشه از ظلم و ذلت، رهایی پیدا خواهند کرد.

حفظ و تقویت پیوند قلبی با امام عصر علیه السلام و تجدید دائمی

عهد و پیمان با آن حضرت، یکی از وظایف مهمی است که هر شیعه منتظر در عصر غیبت بر عهده دارد. بدین معنا که منتظر واقعی حضرت با وجود غیبت ظاهری آن حجت الهی هرگز نباید احساس کند که در جامعه بی مسئولیت رها شده و هیچ تکلیفی نسبت به امام و مقتدای خود ندارد چرا که خداوند متعال از شیعیان عهد و

پیمان گرفته که از امام خود پیروی کرده و این پیروی، سبب لقای

امام زمان علیه السلام خواهد بود. طبق کلام نورانی حضرت، هیچ چیزی مانند گناه کردن شیعیان، امر فرج را به تأخیر نمی‌اندازد. گناه، ظهور را به تأخیر می‌اندازد، بدحجابی، بی‌بندوباری، بی‌نمازی، فسق و فجور و حرام‌خواری، همه این معاصی، باعث تأخیر در ظهور می‌شود. با خود فکر کنید آیا تاکنون کاری کرده‌اید که موجب تأخیر در امر فرج شده باشد؟

بنابراین، پیوند قلبی باعث استحکام و انسجام آراء و عقاید و هماهنگی و وحدت رویه در عمل شده و زمینه ایجاد جامعه مطلوب و آرمان شهر مهدوی، حول محور امام را ایجاد خواهد کرد. پس باید این اجتماع قلوب شکل بگیرد و همه همدل شده و بخواهند تا ظهور حضرت رقم بخورد. ان شاء الله

۱- احتجاج، ج ۲، ح ۳۶۰، ص ۶۵۵
۲- مفاتیح الجنان، دعای عهد

اجتماع قلوب رمز ظهور

هر منتظری آرزو دارد در برپایی دولت مهدوی و حکومت عدل جهانی سهمی داشته باشد و افتخار یاری و همراهی آخرین حجت الهی را به دست آورد. برای قدم گذاشتن در این مسیر، فرد باید همواره مراقب افکار و اعمال خود باشد و گرنه افتادن در دام بدی‌ها، رفته رفته فاصله‌ی او را با امام خوبی‌ها زیاد می‌کند.

حضرت مهدی علیه السلام در قسمتی از توقیع شریف خود به شیخ مفید در بیانی هشدار دهنده می‌فرماید: «وَلَوْ أَنَّ أَشْيَاعَنَا وَفَقَّهَهُمُ اللَّهُ لِبَطَاعَتِهِ عَلَى اجْتِمَاعٍ مِنَ الْقُلُوبِ فِي الْوَفَاءِ بِالْعَهْدِ عَلَيْهِمْ لَمَّا تَأَخَّرَ عَنْهُمْ الْيَمَنُ بِلِقَائِنَا وَ لَتَعَجَّلَتْ لَهُمُ السَّعَادَةُ بِمُشَاهَدَتِنَا عَلَى حَقِّ الْمَعْرِفَةِ وَ صِدْقِهَا مِنْهُمْ بِنَا فَمَا يَحْبِسُنَا عَنْهُمْ إِلَّا مَا يَنْصِلُ بِنَا مِمَّا نَكْرَهُهُ وَ لَا نُؤْثِرُهُ مِنْهُمْ»^۱ اگر شیعیان ما که خداوند توفیق طاعتشان دهد، در راه ایفای پیمانی که بر دوش دارند، همدل می‌شدند، میمنت ملاقات ما از ایشان به تأخیر نمی‌افتاد، و سعادت دیدار ما زودتر نصیب آنان می‌گشت، دیداری بر مبنای شناختی راستین و صداقتی از آنان نسبت به ما؛ هیچ چیزی ما را از آنان جدا نکرده است جز آن چه از کارهای ایشان

که به ما می‌رسد، اعمالی که خوشایند ما نیست واز شیعیان انتظار نداریم. در این حدیث شریف، امام پیروان خویش را به جایگاه خطیر «اجتماع قلوب» توجه داده است. اجتماع قلبی که سبب می‌شود خودخواهی و خواسته‌های شخصی در وجود افراد رنگ باخته و آن‌ها با اعتقادی صحیح در زیر یک پرچم و برای یک هدف تلاش کنند.

امام تلاش دسته جمعی، برای ایجاد رغبت اجتماعی، جهت رسیدن به ظهور را مطرح می‌فرماید یعنی با تلاش دسته جمعی، امام علیه السلام و آرمان شهر مهدوی به گونه‌ای معرفی شوند که باعث اقبال دیگران به این موضوع شده و دیگران

متوجه نیاز به امام در جامعه شوند. اما آنچه باعث تأخیر در ظهور می‌شود، ضعف در اجتماع قلوب مؤمنین است زیرا مؤمنین ایمان انفرادی دارند اما این به تنهایی سعادت کلی، تام و حقیقی را رقم نمی‌زند بلکه سعادت تام، نیاز به اجتماع قلوب دارد. غیر ممکن است مؤمنین بر ولایت اتفاق کنند و ظهور اتفاق نیفتد.

همچنین در این توقیع، به صراحت آمده که اگر شیعیان در وفای به عهده‌ی که بر عهده دارند، با یکدیگر همدل می‌شدند، ظهور آن حضرت به تأخیر نمی‌افتاد. در اینجا، جمع شدن و همدلی شیعیان به عنوان شرط ظهور مطرح شده آن هم نه برای منافع فردی یا جمعی،

بلکه اجتماع شیعیان برای وفای به عهده‌ی که به گردنشان است. عهده‌ی که در آغاز هر روز، به تجدید آن با امام زمان خود سفارش شده و این نشان از اهمیت پیوند دائمی شیعیان با حجت خدا دارد.

«اللَّهُمَّ إِنِّي أُجَدِّدُ لَهُ فِي صَبِيحَةِ يَوْمِي هَذَا وَ مَا عِشْتُ مِنْ أَيَّامِ حَيَاتِي عَهْدًا وَ عَقْدًا وَ بَيْعَةً لَهُ فِي عُقْنِي لَا أَحُولُ عَنْهَا وَ لَا أَزُولُ أَبَدًا، اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنْ أَنْصَارِهِ وَ أَعْوَانِهِ وَ الدَّائِبِينَ عَنْهُ وَ الْمُسَارِعِينَ إِلَيْهِ فِي قَضَاءِ حَوَائِجِهِ وَ الْمُتَمَثِّلِينَ لِأَوَامِرِهِ وَ نَوَاهِيهِ وَ الْمُحَامِلِينَ عَنْهُ وَ السَّابِقِينَ إِلَى إِرَادَتِهِ وَ الْمُسْتَشْهَدِينَ بَيْنَ يَدَيْهِ.»^۲ بار خدایا! من در بامداد این روز و تمام دوران زندگانیم، عهد و عقد و بیعتی را که از آن حضرت بر گردن دارم با او تجدید می‌کنم، که هرگز از آن عهد و بیعت برنگردم و بر آن پایدار بمانم. بار خدایا! مرا از انصار و یاران آن حضرت و از مدافعان [حریم مقدس] او، و شتابندگان در پی انجام مقاصد او و اطاعت کنندگان از دستورات و نواهی او و حمایت کنندگان از [وجود شریف] او و سبقت جویان به سوی خواسته او و شهید شدگان در حضور او قرار ده.